

Прѣлестъ! Що да се приказва!
 Питайте вий всѣки младъ,
 Хубаво мракътъ прѣдпазва
 Па и тя щомъ не отказва . . .
 Мракъ. Дървета . . . Топла пазва!
 Благодаръ!

Чакъ до осемъ въ тъмнина е
 Столичния шуменъ градъ,
 Сгодно врѣме толкозъ бива
 За амурна офанзива,
 Никой тъй да те не знае!
 Благодаръ!

Б.Б. 44

Войнишки скърби.

Азъ мислѣхъ, мислихъ, дѣвойко.
 Па написахъ писъмце.
 Да разправа тебъ всичко,
 Що е въ моето сърдце.

Бой ли водимъ съ англо-френци,
 Или съ въшките безчетъ —
 На мечтитѣ ми дѣвойко,
 Ти си вѣчния прѣдметъ!

Щомъ съ другари на трѣвага
 Седна съ картитѣ въ ржцѣ —
 Азъ въвъ всѣка карта виждамъ
 Твойто весело лице.

Баки шумни ли задрѣнкатъ,
 — Гълтатъ всичкитѣ тогасъ,